

žalost, ko sem videl mater, bledih in upadlih lic kakor smrt. Še nikoli se mi niso zdele božične počitnice tako dolge in puste kakor takrat. Z nekim veseljem sem zopet šel po počitnicah v šolo, kjer sem pri delu vsaj nekoliko pozabil svojo žalostno osodo.

Minilo je že nekaj let od takrat, in meni se je polagoma zacelila huda rana po izgubi ljubljenih sestric in bratca. Vendar se me vselej loti neka žalost, kedar se spomnim onih časov, ko smo še veselo skupaj bivali.

Božični oblaček . . .

Plavaj oblaček
Plavaj do tje,
Kamor velewa
Meni srce.

Tebi je dana
Lahka perót,
Tebi je znana
Najbližja pot.

Gori k nebesom
Zlatim odpluj,
Urno — mudi se —
Mi odpotuj!

Tam se ustavi,
Oblaček moj . . .
Čudo na nebu
Godí se nocój!

Idi naproti
Njemu lepó,
Ki zdaj ostavlja
Sveto nebó.

Milka Posavska.

J e s e n .

Listje z drevja pada velo,
Še nedavno tak veselo;
Sadje so že poklatili,
Mnogi že vsega povžili.

Ljube tice se selijo,
V tople kraje že letijo;
Vajene preveč poletja,
Iščejo drugod zavetja.

Kmetič v shrambo žito deva,
Prazni polje rodovito;
Spet bo zemlja mirno spala,
Do spomladi se zrahljala.

V gozdu sliši se sekira
Drevje pada in umira;
Zgodaj mora poskrbeti,
Kdor se če po zimi greti.

Ah, že gre ledena zima,
Na vse kraje hladno kima;
Burja dovelj mrzlo diha,
Kmalu jo še sneg pripiha!

T. Gorski.

